

тезата на нѣкои учени за чисто славянския ни расовъ корень се поставя и тази: че българитѣ не сж чисти славяни, а, вѣроятно, смѣсь отъ турко-финско-славянски племена.

Българитѣ, по историчнитѣ доводи на Раковски, били черковно независими отъ гръцкия патриархъ презъ Асеново време. Българскитѣ царе преди кръщението се считали неограничени монарси; държавата се управлявала съ закони. Крумъ ималъ „гражданскы обширны и изрѣдны закони“, донесени изъ Хиндустана и съставени по тѣзи на Ману. Още преди покръстването си старитѣ българи имали сѣдии и сѣдилища. Имало закони за кражба, отцеубийства, прелюбодеяние, бракъ, клевета, лъжесвидетелство, метежници и др. Въобще, за всѣки видъ престѣпление имало писмени закони, изчезнали при разорението на България... Въ този си трудъ Раковски се отклонява отъ въпроса за Асеновата епоха, като дава обяснения и факти по география, етнография, митология, филология, за католическата пропаганда на Др. Цанкова, за банатскитѣ и павликянскитѣ покатоличени българи, които така загубили своята националность. Интересна е и неговата констатация: че къмъ